

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.928 van 27 april 1999
in de zaken A. 69.053/VII-14.125
69.054/VII-14.126.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 22 mei 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 4 april 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 22 mei 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 4 april 1996 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 mei 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 24 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 maart 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VANHALLE die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een afzonderlijk verzoekschrift opkomen tegen de weigering om hen als vluchteling te erkennen; dat de bestreden afwijzende beslissing, die ten aanzien van XXX werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot XXX, als politiek vluchteling; dat bijgevolg in het belang van een behoorlijke en efficiënte rechtsbedeling het gepast voorkomt om beide zaken wegens verknochtheid samen te voegen en uitspraak te doen in één arrest;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX, afkomstig uit de regio Kosovo (Servië, Joegoslavië), op 31 januari 1994 in België aankomen en op 1 februari 1994 de status van vluchteling aanvragen; dat deze aanvragen op 25 januari 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verworpen; dat wat verzoeker betreft de afwijzing op volgende gronden steunt :

"Volgens zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal op 13 september 1995, is betrokkene sinds 1981 actief lid van de politieke partij 'Emin Duraku' die de voorloper zou zijn van de 'Democratische Liga van Kosovo' (D.L.K.). Zo zou betrokkene voor voormelde partij als courier gewerkt hebben en zou hij illegale manifestaties en vergaderingen georganiseerd hebben.

Na zijn deelname aan manifestaties te Pristina, op 11 en 26 maart 1981 zou hij door de politie gezocht zijn. Op 1 en 2 april 1981 zou hij te Peje opnieuw deelgenomen hebben aan manifestaties, waarna de politie tot half april 1981 twee tot driemaal per week bij hem thuis langsgekomen zou zijn. Betrokkene zou sindsdien door de politie gevisiteerd zijn en bij een identiteitscontrole geslagen zijn. Als etnische Albanees zou hij geen legaal werk gevonden hebben. Sinds 1990 zou hij lid zijn van de D.L.K. Een week nadat hij op 2 juli 1990 te Kacanik deelgenomen had aan een meeting waarop de onafhankelijkheid van de Republiek Kosovo geproclameerd zou zijn; zou hij thuis door de politie gearresteerd zijn, en op het politiebureau ondervraagd en gedurende een dag vastgehouden zijn. Sindsdien zou hij de politie steeds gemedend hebben. Op 18 oktober 1993 zou betrokkene als reservist door het Joegoslavische leger opgeroepen zijn. Omdat hij niet naar het front in Bosnië-Herzegovina of in Kroatië wil gestuurd worden om er mensen te doden en omdat vele etnische Albanezen tijdens hun legerdienst gedood worden, zou hij op 22 oktober 1993 samen met zijn echtgenote en vijf minderjarige kinderen zijn land verlaten hebben richting Macedonië. Op 25 januari 1994 reisde hij met zijn familie door naar België.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene op het Commissariaat-generaal een oproeping als reservist dd. 18 oktober 1993 van het Secretariaat van Volksdefensie te PEC en een huwelijksakte dd. 10 juni 1993 neer.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet coherent zijn. Zo maakte hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van een lidmaatschap van een politieke partij; in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde hij sinds 1990 lid te zijn van de D.L.K. Op het Commissariaat-generaal beweerde hij sinds de jaren tachtig politiek geëngageerd te zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij nooit vastgehouden te zijn en beweerde hij dat zijn problemen met de politie pas na 2 juli 1990 begonnen zijn; op het Commissariaat-generaal beweerde hij reeds sinds de jaren tachtig door de politie gezocht te zijn. Zijn echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal dan weer dat reeds vanaf 1985 de politie bijna elke week aan huis kwam om betrokkene te zoeken.

Ook zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal zijn niet coherent. Zijn vertrek uit Kosovo situeerde hij eerst op 22 oktober 1993, dag waarop hij zich als reservist diende aan te melden; later verklaarde hij twee dagen vóór de meldingsdatum vertrokken te zijn. Terwijl hij in eerste instantie verklaarde sinds 1981 lid te zijn van de D.L.K., beweerde hij later pas vanaf 1990 lid te zijn en in de periode vóór 1990 gewerkt te hebben voor 'het volk en de manifestanten'. Tenslotte stelde hij in de jaren tachtig lid geweest te zijn van de partij 'Emin Duraku'. Verder dient vastgesteld te worden dat betrokkene haast geen politieke kennis bezit, zodat dient getwijfeld te worden aan zijn politiek engagement. Hoewel hij op het Commissariaat-generaal verklaarde organisator van manifestaties te zijn, is hij niet op de hoogte van de talrijke politiek geïnspireerde manifestaties die in 1988 en 1989 overal in Kosovo plaatsvonden. Evenmin is hij op de hoogte van het doel en het resultaat van het door de etnische Albanezen illegaal gevoerde referendum van september 1991, of van de daaropvolgende declaratie van de onafhankelijkheid van de republiek Kosovo. Hij is evenmin in staat namen van andere politieke partijen die in Kosovo actief zijn te geven. Uit de terzake relevante rapporten blijkt ook niet dat de 'Emin Duraku-partij' de voorloper zou zijn van de D.L.K.

Inzake de door betrokkene neergelegde oproeping dd. 18 oktober 1993, moet tot slot opgemerkt worden dat de authenticiteit van dit document geenszins vaststaat. Zo staat in de hoofding en in de stempel van het document nog de 'Socialistische Republiek Servië' en de 'Socialistische Autonome Provincie Kosovo' vermeld, terwijl bij de grondwetsherziening van september 1990 de term, 'socialistisch' uit de titulatuur verwijderd is en Kosovo officieel

aangeduid wordt als de 'Autonome Provincie van Kosovo en Metohija'. Bovendien is het Commissariaat-generaal in het bezit van een gelijkaardig document dd. 1 september 1991 dat op identieke manier afgestempeld en getekend is. De vaststelling dat betrokkene opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, dat zijn verklaringen afwijken van deze die zijn echtgenote afgelegd heeft, en dat hij ter staving van zijn asielaanvraag een document neergelegd heeft waarvan de authenticiteit niet gegarandeerd is, leidt tot de conclusie dat betrokkene geen begin van bewijs aangebracht heeft dat toelaat aan te nemen dat hij wegens zijn politieke activiteiten en zijn dienstweigering door de Joegoslavische autoriteiten gezocht zou zijn.

Uit wat voorafgaat volgt dat er in hoofde van betrokkene dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 weerhouden kan worden";

dat wat verzoekster betreft, de Commissaris-generaal erop wijst dat zij haar aanvraag steunt op de motieven die door haar echtgenoot worden aangehaald; dat de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal op 13 februari 1996 beroep aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer op 23 februari 1996 beslist de beroepen zelf als alleenzetelend rechter te behandelen; dat op de zitting van 25 maart 1996 enkel verzoekster verschijnt; dat verzoeker, die ingevolge een gerechtelijk onderzoek van zijn vrijheid is beroofd, niet persoonlijk op de terechtzitting kan verschijnen omdat het niet mogelijk is tijdig voor een begeleide overbrenging te zorgen; dat bij beslissing van 25 maart 1996 het beroep van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard en de behandeling ten gronde van zijn beroep uitgesteld wordt tot 27 maart 1996; dat de beroepscommissie overweegt dat het wenselijk is dat appellant persoonlijk zou verschijnen, opdat hijzelf antwoord zou kunnen verstrekken op vragen waarvan ondertussen gebleken is

dat ze hem bijkomend dienen te worden gesteld; dat verzoeker op de zitting van 27 maart 1996, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, verschijnt; dat op 4 april 1996 de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen neemt, waarbij de beroepen ongegrond worden verklaard en de weigering van de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden bevestigd; dat de beslissing, in de zaak nr. 69.053, als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant kennis kon nemen van de motieven waarom hem de erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling niet kon worden gegeven; dat appellant hiertegen aanvoert dat hij, sinds 1981 lid zijnde van een illegale politieke groepering en tot de Albanese volksgroep behorende, in zijn land van oorsprong bestendig last had gekregen met de politie die hem zocht na zijn deelname aan pro-Albanese manifestaties; dat hij tenslotte in oktober 1993 geen gevolg gaf aan zijn mobilisatie en de echtheid van zijn oproeping staande houdt, omdat hij niet wilde gaan vechten voor de Serviërs die hem voordien als tweederangsburger(s) zonder rechten maar wel plichten behandeld hadden zodat het hem moreel onmogelijk was de wapens op te nemen tegen zijn eigen volk en daarom besloot op die gegronde reden om zijn land te verlaten zodat hij verder hierom(trent) een gegronde vrees koestert;

Overwegende dat het dossier dat voorafgaandelijk aan de behandeling van zijn beroep ter inzage was van appellant een proces-verbaal bevat van de politie van Willebroek die vanwege appellant toelating tot huiszoeking had bekomen waarom ze had verzocht nadat ze vernomen had dat appellant zich bezig hield met valse documenten;

Overwegende dat de politie tijdens die huiszoeking vaststelde dat de foto van appellant, van Macedonische nationaliteit, aangetroffen werd op een reispas afgeleverd op 10 mei 1995 en geldig tot 10 mei 2005, evenwel vermeldende als geboorteplaats Gostivar op 16 december 1965; dat de politie eveneens blanco Joegoslavische rijbewijzen, drie Joegoslavische stempels dienende voor officiële documenten, twee negatieven van stempels waarvan ook officiële stempels kunnen gemaakt worden, perforatietangen en rivetten teneinde

foto's te kunnen bevestigen op identiteitskaarten vond;

Overwegende dat deze vaststellingen niet van aard zijn om meer geloof te hechten aan de door appellant voorgelegde documenten dan het geval was in de bestreden beslissing zodat de zienswijze daarover zoals ze daarin werd geformuleerd kan bijgetreden worden;

Overwegende dat er mag gesteld worden dat de situatie in zijn land van oorsprong ondertussen niet meer dezelfde is als toen hij vertrok; dat er algehele wapenstilstand is ingetreden en een normalisatie van de samenleving er begonnen is; dat het verzoek van appellant moet bekeken worden aan de hand van de thans bestaande situatie;

Overwegende dat appellant ook in beroep op geen enkele wijze zijn voorgehouden moeilijkheden en daarom verrechtvaardigde gegronde vrees geloofwaardig heeft weten te maken;

Overwegende dat ook na heronderzoek van zijn beroep moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds tot het voor appellant passende besluit was gekomen omdat de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met datgene wat over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

dat de beslissing in de zaak 69.054 van de echtgenote van verzoekster als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat appellante kennis kon nemen van de weergave van de door haar ingeroepen feiten en middelen in de bestreden beslissing en de motieven waarom haar vraag tot erkenning van haar hoedanigheid van vluchteling niet kon worden ingewilligd;

Overwegende dat appellante tegen de bestreden beslissing aanvoert dat zij tot de Albanese volksgroep behoort; dat zij in Macedonië woonde tot haar huwelijk met XXX in 1985 met wie ze haar land van oorsprong verliet en zich steunende op diens moeilijkheden (zich) vluchteling verklaarde zodat haar verzoek met diens eigen verzoek samenhangt en zonder ze uitdrukkelijk te hernemen, op diens

motieven gesteund is en geen enkel persoonlijk motief inroept;

Overwegende dat het beroep van haar echtgenoot tot het bekomen van een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling als ongegrond werd afgewezen bij beslissing VB/96/214/W2510 van 4 april 1996 zodat haar eigen beroep eveneens als ongegrond moet worden veroordeeld (beschouwd);

Overwegende dat ook na heronderzoek van haar beroep moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds tot het voor appellante passende besluit was gekomen omdat de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met datgene wat over haar land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep in de zaak nr. 69.053.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing foutief en onafdoende met redenen is omkleed; dat wat de foutieve motivering betreft hij doet gelden dat volledig ten onrechte wordt gesteld dat niet meer geloof kan gehecht worden aan de voorgelegde stukken, dan ten tijde van de beslissing van de Commissaris-generaal, daar inmiddels tijdens een huiszoeking bij hem valse documenten zouden gevonden zijn, dat hij niet ontkent dat er blanco documenten bij hem gevonden zijn doch deze hem niet toebehoren, dat hij daarenboven nog niet werd veroordeeld door de correctionele rechtbank zodat hij terzake als onschuldig beschouwd dient te worden, dat de bestreden beslissing tevens foutief gemotiveerd is waar ze stelt dat de situatie in het land van

oorsprong inmiddels zou genormaliseerd zijn, dat hij immers een Albanees uit Kosovo is en Albanezen in Kosovo nog steeds vervolgd worden en als tweederangsburgers worden beschouwd; dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd werd, waar deze stelt dat de gerelateerde feiten, zelfs indien zij met de werkelijkheid zouden overeenstemmen, niet geïnterpreteerd kunnen worden als bewijs dat hij vluchteling is, dat hij inmiddels door de rechtbank wegens desertie veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden; dat wat de onafdoende motivering betreft hij betoogt dat er niet werd geantwoord op de door hem in het beroepsverzoekschrift aangehaalde elementen, met name zijn vrees voor vervolging omwille van zijn etnische afkomst, de slechte vertaling door een tolk ten tijde van het verhoor op het Commissariaat-generaal en zijn argumentatie in verband met de authenticiteit van de voorgebrachte documenten;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen twijfel heeft laten bestaan over de gronden van afwijzing van het beroep en dat ze naar behoren haar beslissing heeft gemotiveerd door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die haar deden besluiten om de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen;

Overwegende, wat de foutieve motivering betreft, dat de politie van WILLEBROEK bij een huiszoeking in verzoekers woning naast een reispas op naam van een zekere XXX onder andere ook acht blanco-oproepingsbrieven van het Joegoslavische leger en drie blanco-oproepingsbrieven voor het Joegoslavische gerecht vond; dat de Vaste Beroepscommissie volkomen terecht heeft overwogen dat deze vaststellingen van de

gemeentepolitie niet van aard zijn om meer geloof te hechten aan de door appellant voorgelegde stukken; dat dit inzonderheid geldt voor het oproepingsbericht van 18 oktober 1993, waarvan de authenticiteit door de Commissaris-generaal al werd betwist; dat de bestreden beslissing op het aantreffen in verzoekers woning van allerlei verdachte stukken steunt, maar in het midden laat aan wie deze toebehoorden en of betrokkene zich al dan niet schuldig heeft gemaakt aan diefstal en valsheid in geschriften; dat verzoeker ten onrechte stelt dat de considerans in verband met de wijziging van de situatie in het land van oorsprong (algehele wapenstilstand, normalisatie van de samenleving) de situatie van de Albanezen in Kosovo betreft; dat deze considerans immers moet gelezen worden in het licht van het motief dat aan verzoekers asielaanvraag ten grondslag lag, met name zijn vrees onder de wapens te worden geroepen om in Bosnië te moeten gaan vechten; dat zoals uit de beroepsakte blijkt, hij was gevlucht na de oproeping als reservist voor het Joegoslavische leger omdat hij niet naar het front in Bosnië-Herzegovina of in Kroatië zou worden gestuurd; dat de Vaste Beroepscommissie terecht heeft vastgesteld dat ingevolge het einde van de burgeroorlog in Joegoslavië verzoekers vrees niet langer actueel was; dat voorts verzoeker voor de Vaste Beroepscommissie niet heeft doen gelden dat hij wegens desertie tot een gevangenisstraf was veroordeeld; dat dit gegeven, waarvan de Vaste Beroepscommissie geen kennis had, de wettigheid van haar beslissing niet vermag aan te tasten;

Overwegende, wat de afdoende motivering betreft, dat verzoeker verklaarde na de oproeping als reservist gevlucht te zijn omdat hij vreesde naar het front te worden gestuurd en omdat vele etnische Albanezen tijdens hun legerdienst werden gedood; dat

de Vaste Beroepscommissie afdoende heeft aangegeven waarom door betrokkene niet aanneembaar werd gemaakt dat er in zijn hoofde omwille van de etnische afkomst een gegronde vrees voor vervolging bestond, door erop te wijzen dat het voorgebracht oproepingsbericht om zich bij het Joegoslavische leger aan te bieden geen authentiek document was; dat de Vaste Beroepscommissie op de argumentatie in verband met de vertaalproblemen op het Commissariaat-generaal slechts had moeten antwoorden, indien ze zich had aangesloten bij de talrijke incoherenties die door de Commissaris-generaal in verzoekers verhaal werden ontdekt, dat dit niet het geval is; dat ze enkel de motieven van de Commissaris-generaal in verband met het gebrek aan bewijskracht van het voorgebracht oproepingsbericht heeft overgenomen; dat betreffende de authenticiteit van het oproepingsbericht van 18 oktober 1993 verzoeker in de beroepsakte doet gelden dat geenszins vaststaat dat na de grondwetsherziening van september 1990 geen documenten met de oude titulatuur meer werden gebruikt en dat in het dossier geen gelijkaardig document is terug te vinden; dat het eerste argument een loutere bewering is, die niet in het minst werd gestaafd en waarop de Vaste Beroepscommissie dan ook niet gehouden was te antwoorden; dat het tweede argument niet dienend is, daar het dossier van de Commissaris-generaal wel degelijk een gelijkaardig document bevat, met name van 1 september 1991 met afstempeling en ondertekening; dat hieruit volgt dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing afdoende met redenen heeft omkleed; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging, doordat de Vaste Beroepscommissie niet heeft gemotiveerd waarom ze geen acht heeft geslagen

op zijn vraag om de zaak in afwachting van het bekomen van bijkomende informatie, uit te stellen; dat luidens de toelichting in de memorie van wederantwoord het verzoek tot uitstel van de zaak "ten tijde van de zitting" werd geformuleerd;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat verzoeker over ruim voldoende tijd beschikte om de elementen tot staving van zijn asielaanvraag te verzamelen;

Overwegende dat het verslag van de zitting geen melding maakt van een vraag tot verdaging van de behandeling, terwijl ten tijde van de terechtzitting evenmin een conclusie met dergelijk verzoek werd ingediend; dat het tweede middel feitelijke grondslag mist;

3. Over de gegrondheid van het beroep in de zaak nr. 69.054.

Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert doordat, eerste onderdeel, er wordt gesteld dat haar aanvraag enkel steunt op deze van haar echtgenoot, terwijl haar aanvraag niet enkel gesteund werd op deze van haar echtgenoot doch tevens gebaseerd is op het feit dat zij als Albanese eveneens vreest voor vervolging en onderdrukking en doordat, tweede onderdeel, er wordt gesteund op de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen, terwijl deze beslissing wegens schending van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging moet worden nietig verklaard;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de bewering in

verband met eigen asielgronden duidelijk wordt tegengesproken door het verhoorverslag en de verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat, wat betreft het eerste onderdeel, de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 januari 1996 erop wees dat de asielaanvraag van verzoekster steunt op de motieven die door haar echtgenoot werden aangehaald; dat verzoekster voor de Vaste Beroepscommissie de afwezigheid van eigen vluchtmotieven niet heeft betwist; dat in haar beroepsakte van 13 februari 1996 ze integendeel doet gelden dat "haar asielaanvraag gesteund is op de asielaanvraag van haar echtgenoot", dat "ze zich op dezelfde motieven beroept" en dat "als echtgenote van de heer XXX haar leven en vrijheid op dezelfde manier bedreigd is"; dat de Vaste Beroepscommissie derhalve op goede gronden heeft overwogen dat verzoekster geen enkel persoonlijk motief inroept; dat, wat betreft het tweede onderdeel, de beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling steunt; dat de afwijzing van het beroep van verzoeker dan ook de verwerping van het beroep van verzoekster meebrengt; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nummers G/A. 69.053/VII-14.125 en 69.054/VII-14.126 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op zevenentwintig april
1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.